

Partitiivin käytön historiaa

LARS-GUNNAR LARSSON *Studier i de östersjöfinska språkens partitivbruk*. Finsk-ugriska institutionen, Uppsala 1981. 242 s.

Partitiivin yleistyminen aiemman nominatiivin tai akkusatiivin tilalle objektin, subjektin ja predikatiivin sijaksi on laajimpia syntaktisia kumouksia, mitä itämerensuomalaisissa kielissä — suurimmaksi osaksi ilmeisesti jo kantasuomessa — on tapahtunut. Missä järjestyksessä tuo kumous on edennyt, siitäkin on vähitellen alkanut muovautua yhä selvempi käsitys. Keskustelun liikkeellepanijoina voidaan pitää varsinaisesti Paavo Ravilaa (1944), Aulis Ojajärveä (1950a, b) ja Matti Sadeniemeä (1950); heidän jälkeensä sitä ovat edistäneet mm. Norman Denison (1957), joka lyhyillä vertailuillaan lappiin ja mordvaan jatkoi Ravilan aloittamaa ilmiön suomalais-volgalaisten juurien selvittelyä, ja objektin erityistuntija K. Kont (1959, 1961, 1963). Jo Kont huomautti ims. kielten partitiivin ja balttilaisten kielten genetiivin käytön ilmeisistä yhtäläisyyksistä, joiden hän katsoi voivan osoittaa balttilaista vaikutusta itämerensuomessa. Valentin Kiparsky (1969) on yhtynyt näihin huomautuksiin nimenomaan kieltolauseen objektin partitiivimuotoisuuden osalta. Toisaalta tutkimuksessa on jatkuvasti korostunut myös omintakeisen kehityksen mahdollisuus. Sitä on tähdentänyt partitiiviobjektin ja -attribuutin osalta Erkki Itkonen (1972, 1973), ja itse olen (1975a, 1979) kat-

sonut eksistentiaalilauseen partitiivisubjektin puolestaan olevan lähinnä tuon omapohjaisen partitiiviobjektin, osaksi myös eksistentiaalilauseen subjektin partitiiviattribuutin vaikutusta.

Niin arvokkaita vihjeitä kuin Kont ja Kiparsky ovat antaneetkin itämerensuomen partitiivin ja balttilaisen genetiivin käytön yhdenmukaisuuksista, ei niitä ole näihin mennessä alistettu yksityiskohtaiseen analyysiin, jossa samalla pyrittäisiin punnitsemaan kaikkien asiaan vaikuttavien näkökohtien nojalla, mitkä seikat lopulta puhuvat balttilaisen vaikutuksen, mitkä partitiivin omapohjaisen yleistymisen puolesta. Lars-Gunnar Larssonin kiistattomaksi ansioksi on luettava, että hän esiteltävässä, väitöskirjana ilmestyneessä teoksessaan selvittää kaikkia edeltäjiään tarkemmin balttilaisen genetiivin ja itämerensuomen partitiivin käytön yhteiset piirteet ja koettaa siltä pohjalta luoda kuvan balttilaisten kielten osuudesta partitiivin kehitykseen. Valitettavasti kuvan luominen kuitenkin jää puolitiehen. Omaa näkemystään Larsson ei millään lailla suhteuta muiden esittämiin käsityksiin; eipä edes partitiivin käytön tutkimushistoriaa esitetä kunnolla. Osa edellä mainituista tutkimuksista tulee puheeksi siellä täällä, mutta niiden sisällyksestä ei lukija saa selvää käsitystä; osaa (Kont 1959, 1961, Kiparsky 1969, esitykseni 1975a, 1979) ei lainkaan mainita.

Suuren osan Larssonin kirjasta täyttää itämerensuomalaisten kielten partitiivi—nominatiivi (akkusatiivi) -opposition esit-

tely. Sekaisin vilahtelee tutkijoiden vanhempia ja uudempia kannanottoja vähän seminaariesitelmän tapaan; sen sijaan ei synny jäntevää ja tasapainoista kokonaisuutista, josta selvästi ilmenisivät ne koko lailla riidattomat peruslinjat, joihin tutkimuksessa pitkäaikaisen harhailun jälkeen on vihdoin ylletty. Eri kohdissa Larsson tähdentää, että objektin muodon riippuvuus verbin resultatiivisuudesta, irresultatiivisuudesta tai resultatiivisuus-irresultatiivisuudesta on liian karkea selitys; hänen mukaansa on erotettava kolme vaikuttavaa tekijää: 1) verbaaliluonne (verbalkarakter), 2) teonlaatu (aktionsart) ja 3) aspekti. Hänen »teonlaatunsa» osoittautuu kysymyksen kannalta kuitenkin epäolennaiseksi (on kyse eri johdinainesten modifioimasta verbin merkityksestä), ja »verbaaliluonne» näkyy olevan täsmälleen samaa kuin verbin resultatiivisuus (verbi on aina tai normaalisti resultatiivinen), irresultatiivisuus (verbi on aina tai normaalisti irresultatiivinen) tai resultatiivisuus-irresultatiivisuus (kaksikasvoiset verbit, joille sekä resultatiivinen että irresultatiivinen käyttö on luonteenomaista). Larssonkin tuntuu myöntävän, että resultatiivis-irresultatiivisten verbien erilaiset käyttötavat kuvastavat aspektieroja (hän puhuu perfektiiivisestä ja imperfektiivisestä aspektista), mutta samalla hän selittää (s. 45), ettei partitiiviobjektia esim. sellaisten puhtaiden irresultatiiviverbien kuin *jalkaa*, *matkia*, *pelätä* yhteydessä ole mielekästä sanoa aspektia ilmaisevaksi; objektin muoto johtuu suoraan verbaaliluonteesta. Hänen mieleensä ei näköjään ole johtunut, että jotkin verbit voivat olla aspektiltaan luontaisesti joko resultatiivisia tai irresultatiivisia, siihen tapaan kuin aspektijärjestelmänsä suureen muodolliseen täydellisyyteen kehittäneessä venäjän kielessä, jossa esim. 'matkia' kuuluu *podražat'* (imperfektiivinen aspekti) ja vastaava perfektiiivinen verbivariantti puuttuu. »Verbaaliluonteen», teonlaadun ja aspektin Larsson sanoo (s. 43) erottaneensa metodisista syistä mutta myös siksi, että sellainen ero voisi ehkä olla hyödyllinen suomen kieliopille. Näyttää siltä, että ainakin »verbaaliluon-

teen» ja aspektin erottamisen hyöty on kyseenalainen, jos vain muistetaan, että eräät verbit ovat aina tai prototyyppisesti yksiaspektisia, toiset taas kaksiaspektisia.

Sellaisille verbeille kuin *nähdä* 'voida nähdä, erottaa', *omistaa*, *tietää* olen (1975b: 14, 1976: 183) esittänyt nimitystä *kvasire-sultatiivinen*, koska niiden objekti tulee akkusatiiviin kuten resultatiiviverbien mutta verbit ilmaisevat irresultatiiviverbien tapaan täyttymätöntä tekemistä ja voivat saada akkusatiiviobjektinsa ohien jopa objektinsukuisen kestonmääritteen. Larsson puolestaan nimittää näitä verbejä *statiiviksi* (s. 45, 125). Kaikki tähän kuuluvat verbit kieltämättä osoittavatkin jatkuvaa tilaa, ovat siis statiiviverbejä, mutta Larsson on tällöin jättänyt huomiotta, että suomessa on suuri joukko myös sellaisia statiiviverbejä, mm. tunnetta ilmaisevat kuten *pelätä*, *rakastaa*, jotka objektisuhteiltaan ovat puhtaita irresultatiiviverbejä eivätkä kvasire-sultatiiveja. Terminmuutos ei siis suinkaan olisi parannus. Kun Larsson s. 166 sanoo, että viron *nägema* 'se' ja *kuulma* 'höra' eivät ole statiivisia, hän taas osuu vain puoliksi oikeaan: silloin kun nämä verbit ilmaisevat jatkuvaa havaintoa, havainnon mahdollisuutta eivätkä kerrallista havaintoa, ne kyllä ovat tyyppillisiä statiiviverbejä.

Vaikka Larsson onkin pyrkinyt uusiimaan käsitteistöä, hänen termistöstään ja sen takana olevasta käsittämistä huokuu usein vanhahtavuuden tuntu. Spesiesasia ei ole hänelle kunnolla auennut, niin kuin näkyy siitä, että hän katsoo nominatiivisubjektin lauseessa *ja niiss ol pilemmät nurkat* 'och de hade längre hörn' (s. 116) olevan spesiekseltään määräinen. Jo ruotsinnoksen olisi tästä tulkinnasta pitänyt varoittaa; kyseessä on spesiekseltään epämääräinen jaoton kokonaisuus. Sillä Larssonin tähdentämällä seikalla, että pitempiä nurkkia on määräluku, ei tässä tietenkään ole merkitystä. Vaikka hän usein sanookin aivan oikein partitiivin ilmaisevan epämääräistä paljoutta, hän merkillisesti samastaa tämän asian ja osan (josta-kin kokonaisuudesta). Tuloksena on sellaisia sekaannuksia kuin s. 121—122 ja

128: tekijä kiistää epämääräinen paljous-tulkinnan lauseissa *alapihassa süölin sitte päivällistä ja mist sie näit kaloja sait* sillä perusteella, ettei ole kyseessä osa objektin tarkoitteesta! Molemmat lauseet ovat muuten Kettusen murrenäytteistä. Muita murretekstejä kuin nämä aiheiltaankin melko yksipuoliset palaset ei Larsson ole käyttänyt, ja melkoisesta pituudestaan huolimatta hänen murrekatkelmien analyysinsä tuo tuskin ilmi paljonkaan uutta. Löyhähköä pohdintaa noille sivuille kyllä mahtuu, joskus jopa ilmeisen anakoluuttisten virkkeiden virheellistä erittelyä. Erityistä informaatioarvoa ei ole juuri hänen lähisukukielisten näytteiden analyysillään. Partitiivin käyttö suomessa ja sen lähisukukielissä tunnetaan aiemman kirjallisuuden perusteella siksi hyvin, että siitä on vaikeaa saada irti olennaista uutta.

Pitkähkön ja epätasaisen aineistonesittelyn jälkeen seuraa Larssonin väitöskirjan keskeinen kohta: itämerensuomalaisien kielten partitiivin, balttilaisten kielten genetiivin ja mordvan ablatiivin käytön vertailu. Ilmenee, että kaikille näille kielille yhteistä käyttöä on neljässä kohden: itämerensuomen partitiivi, balttilainen genetiivi ja mordvan ablatiivi 1) ilmaisemassa paljoudeltaan epämääräistä objektia verbien 'syödä' ja 'juoda' (sekundaaristi myös 'polttaa, tupakoida') yhteydessä, 2) samoin eräiden muiden verbien yhteydessä (mordvassa harvinaista), 3) 'pelkäämistä', 'iloitsemista' yms. merkitsevien verbien objektina tm. määritteenä, 4) predikatiivina materiaalia ilmaisemassa. Itämerensuomalaisille ja balttilaisille kielille yhteistä käyttöä taas on lisäksi kahdeksassa kohden: itämerensuomen partitiivi ja balttilainen genetiivi 5) myönteisen eksistentiaalilauseen subjektina ilmaisemassa epämääräistä paljoutta, 6) kielteisen eksistentiaalilauseen subjektina, 7) kielteisen transitiivilauseen objektina, 8) tahtomista ilmaisevien verbien (esim. 'pyytää', 'kaivata') objektina, 9) »aterminatiivisten, duratiivisten verbien» (esim. 'etsiä, odottaa, seurata') objektina, 10) liikeverbin määritteenä olevan infinitiivin objektina, 11) tekemisen lyhytaikaisuutta osoittamassa

määräverbien kuten 'antaa, lainata' objektina (suomi, vepsä, viro; liettua), 12) predikatiivina alkuperää ilmaisemassa. Tavallaan loogiselta tuntuu nyt Larssonin päätelmä (s. 216), että ne tapaukset, joissa mordvan ablatiivin käyttö pitää yhtä itämerensuomen partitiivin ja balttilaisten kielten genetiivin käytön kanssa, ovat kantasuomalaisille olleet eräänlaista muotojen »samastuspohjaa»: mordvasta päätellen partitiivin käyttö näissä tapauksissa on itämerensuomessakin vanhaa, ja kun balttilaisten kielten genetiiviä on käytetty samoin, se on samastunut kielitajussa partitiiviin yleisemminkin, tuloksena partitiivin leviäminen myös tapauksiin 5—12.

Sanoin: tavallaan loogiselta. Todisteluun jää näet myös melkoisia vastuksia, joista Larsson on vaiti. Ensiksikin se »samastuspohja», jonka mordvan kanssa yhteiset tapaukset tarjoavat, on melko kapea. Tulee kysyneeksi, olisiko se riittänyt itämerensuomen partitiivin ja balttilaisten kielten genetiivin samastamiseen, kun balttilaisen genetiivin on paljon lukuisampien suurtaajuisten käyttötapojen perusteella täytynyt tietenkin samastua ensi sijassa kantasuomen genetiiviin. Huomautukseni ei ehkä ole ratkaiseva, eikä sellainen ole seuraavakaan huomautus, joka koskee pikemmin Larssonin teoksen rakennetta: itämerensuomen jatkokehitys on häneltä jäänyt kokonaan käsittelemättä, sikäli kuin sillä ei ole suoraa yhteyttä balttilaisten kielten genetiivin käyttöön. Miten ovat kuvatulta pohjalta syntyneet itämerensuomen objektilauseiden suhteet, joissa aspektin ilmaisu on paljon johdonmukaisempaa kuin balttilaisissa kielissä? Ja miten selittyy sellainen yksityiskohta kuin kvasiresultatiivisten verbien akkusatiiviobjekti, joka vaikuttaa odotuksenvastaiselta, kun näiden verbien statiivisuus joka tapauksessa on irresultatiivisuuden (tai sanotaan imperfektiivisyyden) alalaji? Olen yhteen erityistapaukseen, kirjasuomen *sisältää*-verbin akkusatiiviobjektiin, ehdottanut aiemmin (1976: 65—67) selitystä, jonka mukaan sen objektin sijan vaihtelussa (akkusatiivi : partitiivi) itse asiassa heijastuisi subjektilauseiden sijanvaihtelu (*Kannu si-*

sältää maidon ~ maitoa kuten *Kannussa on maito ~ maitoa*). Sama selitys on ymmärtääkseni esteettä sovellettavissa laajemminkin — ei vain synkronisesti, kuten olen (1975b: 38, 1976: 201) esittänyt vaan myös diakronisesti. Kvasiresultatiivisille lauseillehan on ominaista, että niiden synonyymeinä käytetään yleisesti intransitiivilauseita, joissa kvasiresultatiivisen lauseen objektia vastaa subjekti: *Näen ikkunastani saaren ~ saaria* kuten *Ikkunastani näkyy saari ~ saaria*; *Lumi peittää pellon ~ peltoja* kuten *Pelto ~ peltoja on lumen peitossa*; *Tiedän hauskan jutun ~ hauskoja juttuja* kuten *Tiedossani on hauska juttu ~ hauskoja juttuja*. Juuri tämä kvasiresultatiivisten lauseiden ominaisuus erottaa ne muista imperfektiivisistä lauseista. Esim. tunnetta ilmaiseva *Pelkään häntä* tai asennoitumista ilmaiseva *Noudattamme tätä määräystä* eivät ole yhtä luontevasti korvattavissa intransitiivilauseella, ja siksi niissä ei ole ollut painetta kerran vakiintuneen partitiivin korvaamiseen akkusatiivilla. Larssonin selityksen (s. 184) mukaan voi objektin sija kvasiresultatiivisissa lauseissa helposti vaihtua verbin perusermerkityksen muuttumatta, kun näillä verbeillä ei ole kannatettavanaan semmoista aspektieroaa kuin lauseparissa *Luen kirjan ~ Luen kirjaa*. Tämä tuntuu näennäisselitykseltä; yhtä hyvin voisi sitten odottaa sanottavan **Pelkään hänet*.

Todella raskauttavaksi katson kuitenkin kolmannen huomautukseni: itämerensuomen partitiivin käytön historiaa luonostellessaan Larsson on muutta mutkitta jättänyt huomiotta lapin suhteet. Hänen perustelunsa (s. 47—48) on varsin kummallinen. Ensinnäkin hän väittää eteläläpissa olevan objektin sijanvaihtelua (nominatiivi ~ akkusatiivi), joka ei juontuisi vain kantalapista vaan kantauralista, ja vetoaa sivunumeroa mainitsematta Wickmaniin (1954). En ole löytänyt Wickmanilta tällaista mainintaa; eteläläpin objektin sijanvaihteluhan rajoittuu monikkoon, minkä Larsson jättää mainitsematta, ja Wickman toteaa (1954: 108, 1955: 36) nimenomaan sen yleisesti tunnetun seikan, että yleislappalainen mon. akkusatiivi on historiallisesti identtinen suomen mon.

partitiivin kanssa. Sehän taas ei ole voinut olla objektin sijana kantaauralissa. Tämän jälkeen Larsson jatkaa: »Mitään vaihtelua akkusatiivi ~ partitiivi tai nominatiivi ~ partitiivi objektin, subjektin tai predikaatiivin funktiossa, joka tällä lailla on yksiselitteisesti juonnettava kantalapista, on tuskin olemassa. Ne tämänlaatuiset tapaukset, jotka eräät tutkijat juontavat kantalapista, ovat toisten tutkijoiden mukaan tulosta suomen ja karjalan vaikutuksesta lappiin.» On kai sentään katsottava selvitettyksi (E. Itkonen 1972: 197, 210), että ruotsinlapin 1600- ja 1700-luvun lähteissä tiettyjen irresultatiiviverbien yhteydessä esiintyvä yksiköllinen partitiiviobjekti ei voi olla mitään irrallista lainaa suomesta; nämä lähteet ovat säilyttäneet lapin hyvin vanhan kannan. Ja ilmi selväähän on joka tapauksessa, että monikollisen objektin yleissija, mon. partitiiviin palautuva akkusatiivi, on kantalapin perua (alkuaan nähtävästi ollut vaihtelussa mon. nominatiivin kanssa kuten itämerensuomessa; ks. esitystäni 1975a: 38). Tämän jälkeen Larsson livahuttaa koko pulman parista selittämällä yksikantaan, että »tärkeimpiä kysymyksiä on tällöin se, mikä käsitys asianomaisella on lapin asemasta uralilaisessa kielikunnassa».

Näin vähällä ei tutkijan olisi luullut selviävän lapin suhteista, jotka ovat todellisenä hankaluutena balttilaista vaikutusta olettaessa. Jos hyvin perustellun teorian mukaisesti oletetaan kantalapin ja kanta-suomen kummankin haarautuneen yhteisestä kantakielestä varhaiskantasuomesta, on Larssonin kompastuskivenä tietysti se, että lapin suhteet voidaan selittää vain katsomalla sekä irresultatiivisuutta ilmaisevan että epämääräistä paljoutta ilmaisevan partitiiviobjektin kuuluneen jo tuohon kielimuotoon. Ainakin näissä kohdin partitiivin yleistymisen olisi siis edistynyt huomattavasti mordvan perusteella oletettavia suomalais-volgalaisen kantakielen suhteita pitemmälle, eikä tämä yleistymisen voi hevin olla balttilaista vaikutusta; muistettakoon, että tuon vaikutuksen vahvimpia ilmaisimia, balttilaisia lainasanojakin, on lappiin saakka levinyt varhais-

kantasuomalaisessa vaiheessa vain parikymmentä, itämerensuomeen pitkälti toistasataa. Jos taas (huonommin perustein) oletetaan kantalapin olleen vain jonkinlainen itämerensuomen alkuperäinen lähisukukieli, joka on ollut ims. vaikutuksen alaisena yhtymättä itämerensuomen kanssa koskaan omaksi kantakieleksi, eivät vaikeudet vähene; balttilainen syntaktinen vaikutus ei toki missään vaiheessa olisi säteillyt itämerensuomen läpi lappiin näin vahvana, kun sanastollinen vaikutus ei ole sen suurempaa. Larssonin esityksen puutteita on muuten sekin, että hän jättää käsittelemättä partitiivin käytön lukusanojen ja muiden kvantifikaattorien yhteydessä. Lapissa se on itälapin suhteiden mukaan varsin vanhaa perua. Tämä on piirre, joka yhdistää jälleen lapin, itämerensuomen ja balttilaiset kielet mutta ei hevin voi olla balttilaisista kielistä lähtöisin. Sen esiasteita tavataan sitä vastoin mordvassa.

Miten on sitten laita semmoisten itämerensuomen partitiivinkäyttötapojen, joita vastaa balttilaisten kielten genetiivi mutta joilla ei ole vastinetta lapissa eikä mordvassa? Niitä ovat epämääräistä paljoutta ilmaiseva partitiivisubjekti eksistentiaalilauseissa, kielteisten transitiivilauseiden partitiiviobjekti, kielteisten eksistentiaalilauseiden partitiivisubjekti ja mahdollisesti alkuperän partitiivi. Yhtäkään niistä ei ole välttämätöntä katsoa balttilaiseksi vaikutukseksi. Alkuperän partitiivi on tietenkin ilman muuta ymmärrettävissä partitiivin alkuperäisestä separatiivin funktiosta. Eksistentiaalilauseen partitiivisubjektin synty on helppo luonnostella resultatiivilauseen partitiiviobjektin ja eksistentiaalilauseen subjektin partitiiviattribuutin pohjalta siihen tapaan kuin olen taannoin (1975a: 38—45, 1979: 90—96) esittänyt. V. 1975 mainitsin myöhemmin palaavani kysymykseen, miten partitiivin käyttö objektin ja subjektin sijana kieltolauseissa on ymmärrettävissä ims. kielten sisäisistä edellytyksistä käsin. Käsittääkseni se selittyy vaivattomasti, jos ajatellaan sen lähteneen liikkeelle tapauksista, joissa vastaavan myöntölauseen akkusatiiviobjekti ja nominatiivisubjekti ovat ilmaisseet nimen-

omaan määräistä, ts. ylijäämän kieltävää paljoutta. Lauseet *Join (kaiken) veden, Kaadoin (kaikki) puut* ovat tällaisia tapauksia; niitä vastaavia lauseita, joissa partitiivi on jo varhaiskantasuomessa ilmaissut epämääräistä paljoutta, ovat olleet *Join vettä, Kaadoin puita*. Epämääräinen paljous sisältää itse asiassa kokonaisen asteikon tapauksia: *Join paljon vettä, Join jonkin verran vettä, Join vähän vettä, Join tilkkasen vettä*, ja juuri tämän asteikon ääritapaus on *En juonut (yhtään) vettä*. Partitiivin selitys on tässä. Sellaisten mallien kuin *Join veden — En juonut vettä, Kaadoin puut — En kaatanut puita* mukaan partitiivi sitten on helposti levinnyt myös tapauksiin, joissa objekti tai subjekti ilmaisee jaotonta kokonaisuutta: *Rakensin kodan — En rakentanut kotaa, Löysin sukset — En löytänyt suksia*.

Olisiko kehitystä näissä tapauksissa kuitenkin jouduttanut balttilainen vaikutus? Jätin tämän kysymyksen 1975 avoimeksi; sanoin, että »tämä [balttilaisen vaikutuksen oletus] on niitä ajatuksia, joita on vaikea sitovasti todistaa enempiä kuin kumotakaan». Samoin käsittäisin asian edelleen, ja lisäisin nyt, että balttilaisen vaikutuksen periaatteellista mahdollisuutta ei voida torjua myöskään myönteisen eksistentiaalilauseen partitiivisubjektin osalta. Kehityksen omapohjaiset lähtökohdat ovat kuitenkin niin ilmeiset, että on luontevinta ajatella — kuten usein muulloinkin vierasta syntaktista vaikutusta oletettaessa — ulkopuolisen vaikutuksen olleen enintään katalysaattori, joka on kiihdyttänyt muutenkin alullaan ollutta kehitystä.

Larssonin väitöskirja on hyvä yritys tuoda selvyyttä tutkimusta paljon askaruttaneeseen kysymysryhmään. Kovin paljon omintakeista se ei sisällä vanhastaan tutun lisäksi, ja niissä kohdin, missä varaa olisi ollut monipuoliseen pohdintaan, hän on karkeistanut ongelmat leikkaamalla niistä mielivaltaisesti pois isoja lohkoja. Ehkäpä teos kuitenkin on pystynyt joissakin kohdin virkistämään nykyistä ja tulevaa tutkimusta.

TERHO ITKONEN

LÄHTEET

Uralic languages. Uppsala universi-
tets årskrift 1955: 6. Uppsala.

- DENISON, NORMAN 1957: The partitive in Finnish. STAT B 108. Helsinki.
- ITKONEN, ERKKI 1972: Über das Objekt in den finnisch-wolgaischen Sprachen. — FUF 39:3 s. 153—213. Helsinki.
- 1973: Zur Geschichte des Partitivs. — FUF 40 s. 278—339. Helsinki.
- ITKONEN, TERHO 1975a: Ergatiivisuutta suomessa II. — Vir. 79 s. 31—65.
- 1975b: Erään sijamuodon ongelmia. Helsingin yliopiston suomen kielen laitos.
- 1976a: Erään sijamuodon ongelmia. — STEP 1974 s. 173—217. Helsinki. Myös: Opuscula Instituti Linguae Fennicae, Univ. Helsingiensis 53. (Melkein identtinen 1975a:n kanssa.)
- 1976b: Syntaktisten vaikutusyhteyksien luonteesta. — Vir. 80 s. 52—81.
- 1979: Subject and object marking in Finnish: an inverted ergative system and an »ideal» ergative sub-system. — Ergativity: towards a theory of grammatical relations (ed. by Frans Plank), Academic Press, London ym., s. 79—102. Myös: Opuscula Instituti Linguae Fennicae, Univ. Helsingiensis 71.
- KIPARSKY, VALENTIN 1969: Gibt es ein finnougrische Substrat im Slavischen? STAT B 153: 4. Helsinki.
- KONT, K. 1959: Lause eitavast sisust sõltuv objekt läänemeresoome keeltes. — ESA 4 (1958) s. 233—246. Tallinn.
- 1961: Läänemeresoome partitiivist, mordva ablatiivist ja balti genetiivist. — KKIU 6 s. 190—199. Tallinn.
- 1963: Käändsõnaline objekt läänemeresoome keeltes. KKIU 9. Tallinn.
- OJAJÄRVI, AULIS 1950a: Partitiivista ja sen käyttöalan laajentumisesta. — Vir. 54 s. 236—242.
- 1950b: Sijojen merkitystehtävistä Itä-Karjalan Maaselän murteissa. SUST 97. Helsinki.
- RAVILA, PAAVO 1944: Lauseopin periaatekysymyksiä. — Vir. 48 s. 105—131.
- SADENIEMI, MATTI 1950: Totaalisesta ja partiaalisesta predikatiivista. — Vir. 54 s. 46—53.
- WICKMAN, BO 1954: Objektets kasus i pluralis i sydlapskan. — Scandinavica et Fenno-ugrica: studier tillägnade Björn Collinder den 22 juli 1954, Almqvist & Wicksell, Stockholm, s. 99—112.
- 1955: The form of the object in the

N

N

N